

Οι Ασασινοι

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 11 Απριλίου 2011 17:08 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share < 2 Tweet < 1 Email < 0 Share < 6

Αξιολόγηση Χρήστη: / 2

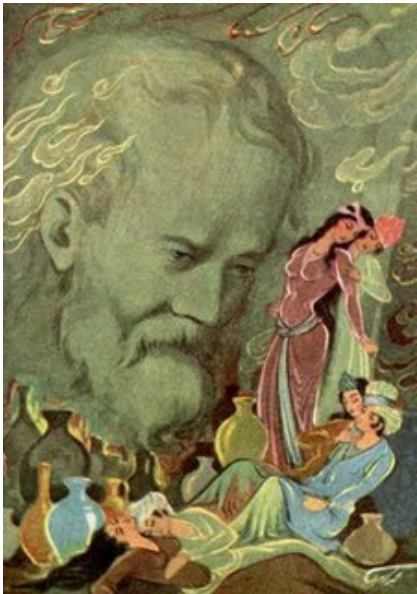
Χειρότερο Καλύτερο Αξιολόγηση

Πιστεύουν ότι ενσαρκώνουν την οργή του Θεού, τη ρομφαία της εκδίκησης κατά των απίστων. Σκοτώνουν και πεθαίνουν στο όνομα Του προσδοκώντας ως ανταμοιβή μία θέση στον παράδεισο, στον τόπο της αιώνιας ευδαιμονίας. Οι πολεμιστές της Αλ Κάιντα, οι φανατικοί του Οσάμα Μπιν Λάντεν, δεν είναι ένα φαινόμενο που ξεπήδησε από το πουθενά. Είναι οι διάδοχοι των Ασασίνων: των Ισμαηλιτών φονιάδων του μεσαίωνα, των πρώτων τρομοκρατών της ιστορίας.

Από τον Στέφανο Μυτιληναίο

«Πήγαινε να σκοτώσεις και αν τύχει και πεθάνεις, εγώ θα στείλω τους αγγέλους μου να σε φέρουν στον παράδεισο». Με αυτά τα ιερά λόγια ο Σινάν ιμπν Σαλμάν ιμπν Μουχάμμαντ, γνωστός στους εχθρούς του με την προσφώνηση «Γέρος του Βουνού», παρέδωσε με επισημότητα στα χέρια του νεαρού πολεμιστή που στεκόταν γεμάτος δέος και αποφασιστικότητα μπροστά του, το τελετουργικό μαχαίρι. Ένα όπλο ευλογημένο από τον ίδιο τον ανώτερο Νταγή (ιερέα της αίρεσης των Ισμαηλιτών), προορισμένο μόνο για τους ραφίκ (συντρόφους) που ήταν πλέον έτοιμοι να αναλάβουν μία αποστολή αντάξια ενός φινταγή (εκτελεστή δολοφόνου).

Ο νέος υποκλινόμενος, υποχώρησε όλος ευγνωμοσύνη για την ύψιστη τιμή, βαστώντας με σιγουριά το φονικό «εισιτήριο» που αν βαφόταν με αίμα θα του εξασφάλιζε μία θέση στον παράδεισο των γενναίων. Ο Γέρος στη συνέχεια πλησίασε έναν ακόμα αποφασισμένο ραφίκ που περίμενε καρτερικά τη σειρά του και επανέλαβε το ίδιο τυπικό. Αργά το βράδυ, οι δύο φινταγή, καλπάζοντας πάνω στα μικρόσωμα αραβικά τους άλογα εγκατέλειψαν το κάστρο του Τζουμπάλ αλ-Σουμμάκ, στην κεντρική Συρία, με κατεύθυνση προς τις ακτές του Λιβάνου.

Ένα μήνα μετά, στις 28 Απριλίου του σωτήριου έτους 1192, ο μαρκήσιος Κορράδος του Μομφερατικού, βασιλιάς της Ιερουσαλήμ, μπροστά στα έκπληκτα μάτια των ιπποτών της φρουράς του, έπεσε νεκρός από τις απανωτές μαχαιριές που του κατάφεραν δύο μανιασμένοι χριστιανοί μοναχοί. Η σύλληψη των καλόγερων με την ανάκριση που ακολούθησε, πριν την εκτέλεση τους, υπήρξε αποκαλυπτική. Ο απεσταλμένος του σουλτάνου Σαλαντίν στην Τύρο ανέφερε σε επιστολή του, ότι οι φονιάδες αναγνωρίστηκαν ως Ισμαηλίτες ασσασίνοι

του Γέρου, οι οποίοι είχαν καταφέρει και εισχωρήσει μεταμφιεσμένοι σε καλόγερους στην αυλή του Κορράδου.

Η εκτέλεση του σταυροφόρου βασιλιά της Ιερουσαλήμ υπήρξε και το θεαματικότερο τρομοκρατικό χτύπημα που κατάφερε αυτή η μυστική εταιρεία-αίρεση του Ισλάμ στη μεσαιωνική ιστορία της.

Ποιοι ήταν οι Ασασίνοι:

Οι Ασασίνοι ανήκαν στο θρησκευτικό δόγμα των Ισμαηλιτών, παρακλάδι και μετεξέλιξη της μουσουλμανικής αίρεσης της Σχία (οι λεγόμενοι και σχίτες ή σίτες). Βλέπουμε δηλαδή ότι εξαρχής ανήκαν στο αιρετικό Ισλάμ σε αντίθεση με τους ορθόδοξους μουσουλμάνους που ονομάζονται σουννίτες. Το όνομα Ασασίνος δεν το χρησιμοποίησαν ποτέ οι ίδιοι για τους εαυτούς τους έτσι τους αποκαλούσαν οι σταυροφόροι και οι λόγιοι της μεσαιωνικής Δύσης. Στις μέρες μας, αν και στις περισσότερες σύγχρονες ευρωπαϊκές γλώσσες η λέξη έχει καθιερωθεί ως συνώνυμη του δολοφόνου, η καταγωγή της μας είναι άγνωστη. Η πιο πιθανή εκδοχή είναι να σημαίνει τον πότη χασίς (παραφθορά των αραβικών λέξεων χασισίν ή χασασίν, δηλαδή καπνιστής χασίς). Αυτό οφείλεται στην επικρατούσα άποψη κατά τα χρόνια του μεσαίωνα, σύμφωνα με την οποία οι Ασασίνοι έπιναν χασίς ώστε -με την παραισιογόνια βοήθεια του- να μπορούν να βλέπουν τον παράδεισο που τους έταζε ο ηγέτης τους ως ανταμοιβή, σε περίπτωση που η αποστολή τους κατέληγε σε ίδιο θάνατο. Μεταξύ τους αποκαλούνταν ραφίκ, λέξη που σημαίνει σύντροφος.

Ως αιρετικοί του επίσημου Ισλάμ βρίσκονταν συνεχώς σε εμπόλεμη κατάσταση με τους ορθόδοξους σουννίτες. Στη μακρά λίστα των δολοφονιών και τρομοκρατικών ενεργειών που εκτέλεσαν, τα θύματα χριστιανοί είναι ελάχιστοι σε σχέση με τους ομόθρησκους τους σουννίτες, οι οποίοι και ήταν οι κυρίως στόχοι τους.

Αποτέλεσαν ιδιαίτερο μυστικιστικό τάγμα μέσα στους κόλπους των Ισμαηλιτών με πολλές ομοιότητες με τα αντίστοιχα χριστιανικά ιπποτικά τάγματα της εποχής. Οι μυστικές τους δοξασίες ήταν μεσοσιανικές και αποκαλυπτικές, πίστευαν δε ότι οι αρχηγοί τους, οι ιμάμηδες, ήταν απευθείας απόγονοι του Ισμαήλ ιμπν Τζαφάρ και, μέσω αυτού, του προφήτη Μωάμεθ από την κόρη του Φατίμα και το γαμπρό του Αλή. Οργανωτικά αποτελούσαν μία μυστική αδελφότητα, με ένα σύστημα όρκων και μυστικών καθώς και διαβαθμισμένη ιεραρχία αξιωμάτων και γνώσης. Τα μυστικά φυλάσσονταν καλά, με συνέπεια οι πληροφορίες γύρω από αυτούς να είναι αποσπασματικές και συγκεχυμένες. Οι Ισμαηλίτες συγγραφείς βλέπουν την αίρεση και τους οπαδούς της ως φύλακες ιερών μυστηρίων τα οποία ο πιστός μπορούσε να κατακτήσει μόνο μετά από μακρά προετοιμασία και καθοδήγηση, που τη σημάδευαν διαδοχικές μυσίες.

Το θρυλικό κάστρο του Αλαμούτ:

Οι μαυροφορεμένοι συνωμότες με τα σφιχτά σαρίκια και τα καλυμμένα πρόσωπα κινήθηκαν σαν σκιές κάτω από τις πολεμίστρες του κάστρου. Σύντομα θα ξημέρωνε, γνώριζαν ότι δεν είχαν πολύ χρόνο στη διάθεση τους. Προσεχτικά και αθόρυβα, μήπως και τους αντιληφθεί κανείς, πλησίασαν έναν χαμηλό προμαχώνα που τον φύλαγαν στρατιώτες μνημένοι στην αιρετική δοξασία τους. Αμέσως, και με το άκουσμα του γνωστού συνθηματικού, οι μέσα ανταποκρίθηκαν ρίχνοντας ένα σκοινί με κόμπους μέχρι τη βάση του τείχους. Ο ένας από τους μαυροφορεμένους άρχισε να αναρριχείται γρήγορα ενώ οι υπόλοιποι παραφύλαγαν.

Μόλις πάτησε το πόδι του στον προμαχώνα, οι φρουροί στη θέα του γονάτισαν και ένας από αυτούς, ο γηραιότερος, είπε: «Χασάν-ι Σαμπάχ, μεγάλε νταγή της πίστης μας, καλωσόρισες». Σε λίγο, πάνω από τα βουνά του βόρειου Ιράν, θα ξημέρωνε μία ιστορική μέρα: η Τετάρτη 4 Σεπτεμβρίου του έτους 1090. Και ο Χασάν ιμπν Σαμπάχ, Πέρσης αιρεσιάρχης, θεολόγος και ιδρυτής του ασσασινικού τάγματος, είχε εισέλθει με άκρα μυστικότητα στο απόρθητο κάστρο του Αλαμούτ. Συνεργάτες του, οι Ισμαηλίτες στρατιώτες που υπηρετούσαν στη φρουρά. Λίγες μέρες μετά, ο φρούραρχος Μιχντί, αναγκάστηκε και παρέδωσε την εξουσία στον Χασάν και τους οπαδούς του. Ύστερα εγκατέλειψε την περιοχή για πάντα ακολουθούμενος από όσους στρατιώτες είχαν μείνει πιστοί στον ίδιο και τον σουλτάνο. Ο μύθος του πρώτου Γέρου του Βουνού (του ηγέτη του τάγματος), των αδίστακτων Ισμαηλιτών Ασασίνων και του απόρθητου κάστρου τους είχε ήδη γεννηθεί.

Το κάστρο του Αλαμούτ ήταν χτισμένο στην περιοχή του Νταϊλάμ στις βόρειες επαρχίες της Περσίας που συνορεύουν με την Κασπία. Δέσποζε σε ένα στενό διάσελο στην κορυφή ενός ψηλού βράχου, μέσα στην καρδιά των βουνών Ελμπούρζ, σε υψόμετρο 2.000 μέτρων. Το όνομα του σημαίνει «αετοφωλιά». Μέχρι το έτος 1256 όταν εισέβαλαν οι Μογγόλοι, οι οποίοι και κατέστρεψαν τους Ασασίνους, υπήρξε το αρχηγείο της αδελφότητας, η οποία στο απόγειο της δύναμης της είχε φτάσει να ελέγχει την βορειοανατολική Περσία και όλη σχεδόν τη Συρία. Όπως και στην περίπτωση της Αλ Κάιντα, της οργάνωσης του Μπιν Λάντεν, η οποία είναι κράτος εν κράτη εντός της επικράτειας του Αφγανιστάν, κατά τον ίδιο τρόπο και οι Ισμαηλίτες Ασασίνοι λειτουργούσαν ως μη αναγνωρισμένη αλλά υπαρκτή κρατική οντότητα εντός της επικράτειας του σουλτάνου. Με τις δολοφονίες και τρομοκρατικές τους ενέργειες είχαν σπείρει τον φόβο όχι μόνο στους τοπικούς άρχοντες που είχαν επιχειρήσει να τους διαλύσουν αλλά και στην ίδια την αυλή του σουλτάνου. Επίσης όπως ακριβώς η Αλ Κάιντα αποτελεί εκτός από τρομοκρατική οργάνωση και μία πανίσχυρη οικονομική δύναμη με πυρήνα την τεράστια περιουσία του Μπιν Λάντεν, έτσι και οι Ασασίνοι είχαν συγκεντρώσει αμύθητους θησαυρούς στην υπηρεσία των σκοπών τους.

Το Αλαμούτ, ερειπωμένο και ερημωμένο, επισκέφτηκε το έτος 1273 ο Μάρκο Πόλο ταξιδεύοντας προς την Κίνα. Η περιγραφή του βενετού εμπόρου είναι αποκαλυπτική αν και επηρεασμένη σε μεγάλο βαθμό από τους τοπικούς θρύλους που κυκλοφορούσαν. Διαβάζοντας, λοιπόν, τα απομνημονεύματα του μαθαίνουμε ότι ο Γέρος είχε βάλει να κλείσουν μια κοιλάδα ανάμεσα σε δύο βουνά, μεταμορφώνοντας την σε κήπο, τον πιο όμορφο και πιο μεγάλο που είδε ποτέ μάτι, και τον είχε γεμίσει με κάθε λογής φρούτα. Είχε χτίσει επίσης εκεί μέσα τα ομορφότερα παλάτια και τις πιο λαμπρές επαύλεις καλυμμένα όλα με χρυσάφι και τοιχογραφίες.

Υπήρχαν ακόμα ρυάκια όπου κύλαγε άφθονο κρασί και γάλα και μέλι και νερό. Πολλές γυναίκες και από τις πιο όμορφες κοπέλες του κόσμου βρίσκονταν εκεί και έπαιζαν όλων των ειδών τα όργανα και τις μουσικές. Γιατί σκοπός του Γέροντα ήταν να κάνει τους πιστούς του να παραδεχτούν πως τούτος εδώ ήταν ο αληθινός Παράδεισος. Τον είχε φτιάξει λοιπόν σύμφωνα με την περιγραφή που έδωσε ο Μωάμεθ. Όταν ήθελε να στείλει κάποιον Ασασίν του για μία αποστολή, έβαζε να του δώσουν χασίς και μετά τον κουβαλούσαν μέσα στον κήπο. Όταν ο νέος ξυπνούσε, έβλεπε ότι βρισκόταν σε ένα μέρος θεσπέσιο και πίστευε πως ήταν ο αληθινός Παράδεισος. Οι γυναίκες και τα κορίτσια ερωτοτροπούσαν ελεύθερα μαζί του. Είχε ό,τι ψάχνει να βρει ένας νέος και δεν θα έφευγε ποτέ με τη θέληση του από εκείνο το μέρος. Όταν ερχόταν η ώρα να εκτελέσει το καθήκον του, έπινε ξανά από το ίδιο ποτό και μεταφερόταν σε λήθαργο στο παλάτι του Γέρου. Όταν ξυπνούσε, έβλεπε ότι βρισκόταν όχι πια στον Παράδεισο αλλά μέσα στο κάστρο και μάλλον δεν χαιρόταν και τόσο γι' αυτό. Κατόπιν τον οδηγούσαν μπροστά στο γέροντα και το παλικάρι γονάτιζε και τον προσκυνούσε με μεγάλο σεβασμό, αφού πίστευε πως βρισκόταν μπροστά σ' έναν αληθινό προφήτη. Τότε ο άρχοντας τον ρωτούσε από πού ερχόταν κι αυτός φυσικά αποκρινόταν πως ερχόταν από τον παράδεισο! Και, συμπλήρωνε, πως ήταν όπως ακριβώς τον είχε περιγράψει ο Μωάμεθ στις Γραφές.

Δυσανεστημένοι οι νεαροί φινταγή από τη στέρηση του παράδεισου τους, εκτελούσαν με προθυμία τις αποστολές αυτοκτονίας που τους ανέθετε ο Γέρος του Βουνού. Ένας δοξασμένος θάνατος θα τους έφερνε πίσω, το συντομότερο δυνατό, στον ευδαίμονα τόπο που είχαν εγκαταλείψει. Έτσι τουλάχιστον πίστευαν...

Αυτή η περιγραφή της θεολογίας και των εννέα βαθμίδων του ισμαηλιτικού συστήματος έγινε κάνοντας συρραφή από διάφορες πηγές. Μια είναι το Λογοτεχνική Ιστορία της Περσίας, του Έντουαρντ Τζ. Μπράουν, τόμος 1, σσ. 410-15. Η περιγραφή του βασίζεται σ' εκείνη του μουσουλμάνου ιστορικού αν-Νουβαϊρί, που έγραψε γύρω στο 1332 και ο οποίος αναφέρει ως πηγή του τον αντιπατιμυδικό ισμαηλίτη του δέκατου αιώνα, Αχού Μουχσίν. Το Η Ιστορία των Ασασίνων, σσ. 34-37, του Γιόζεφ φον Χάμερ-Πούργκσταλ είναι μια άλλη πηγή, όπως και το Η Ιστορία του Τάγματος των Ασασίνων, σσ. 26-29, του Ένο Φράντσους και το Μια Σύντομη Ιστορία του Φατιμυδικού Χαλιφάτου του Ντε Λέισι Ο' Λίρι, (1923. ανατύπωση, Δελχί: Renaissance Publishing House, 1987), σσ. 21-32. Το Μελέτες για τον Πρώιμο Ισμαηλιτισμό του Σάμιουελ Μ. Στερν περιέχει μια σημαντική πραγματεία γύρω από το ζήτημα στο κεφάλαιο με τίτλο "Η "Βίβλος της Ανώτατης Μύησης" και Άλλες Αντι-ισμαηλιτικές Παρωδίες". Σ' αυτές τις πηγές πρόσθεσα κατά βούληση τις δικές μου απόψεις.

Πιστεύω ότι η ερμηνεία της δομής των βαθμίδων που παρουσιάζεται πιο κάτω μπορεί να φανεί χρήσιμη ως νύξη για τη διαδικασία μέσω της οποίας μεταδόθηκε το μυστικό ισμαηλιτικό δόγμα, φτάνει να θυμάται ο αναγνώστης ότι είναι υποθετική και στην καλύτερη περίπτωση έχει στόχο να δώσει μια αμυδρή εικόνα για ένα σύστημα που δεν έχει αποκαλυφθεί ποτέ δημόσια. Δεν συμφωνώ ότι παρουσιάζει τους ισμαηλίτες ως καταχθόνιους υπέρμαχους είτε ενός κυνικού αγνωστικισμού είτε ενός αήθους και αθεϊστικού δόγματος. Αντίθετα, αν αυτή η ερμηνεία είναι σε λογικό βαθμό ακριβής, περιγράφει μια υψηλή και ανώτερη πνευματική διδασκαλία.

Η προκαταρκτική διαδικασία προσηλυτισμού-στρατολόγησης άρχιζε με τη δημιουργία αμφιβολίας στο μυαλό αυτού που ήθελαν να προσηλυτίσουν. Απλά αλλά αναπάντητα ερωτηματικά σε σχέση με τη ζωή και τα κορανικά δόγματα φανέρωναν στον αναζητητόντα την ίδια του την άγνοια και την ανάγκη του να αποκτήσει έναν έγκυρο δάσκαλο και καθοδηγητή. “Γιατί χρειάστηκε ο Θεός έξι ημέρες για να φτιάξει τον κόσμο, όταν θα μπορούσε να το έχει καταφέρει μέσα σε μια στιγμή;” “Τι εμφάνιση έχουν οι άγγελοι οι οποίοι αναφέρονται στο Κοράνι, και γιατί δεν μπορούμε να τους δούμε;” “Γιατί μόνο ο άνθρωπος απ' όλα τα ζώα μπορεί να στέκεται όρθιος;”

Παραπέρα συζήτηση των αντιφάσεων της θρησκείας και των ασαφειών του Κορανίου έριχναν λάδι στη φωτιά της αμφιβολίας μέσα στο μυαλό του τύπου ανθρώπου που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μαθητής-αναζητητής. Μετά του έλεγαν ότι οι απαντήσεις στα ερωτήματά του ήταν θαυμαστά μυστήρια που δεν έπρεπε να αποκαλύπτονται σε ανάξιους. Ήταν διατεθειμένος να δώσει έναν επίσημο όρκο στον ντάι ότι δεν θα αποκαλύψει ποτέ τις διδασκαλίες που θα δεχόταν, να ορκιστεί ότι θα ήταν πάντα πιστός στον ντάι, ότι δεν θα προσχωρήσει ποτέ στους εχθρούς των ισμαηλιτών ούτε θα ενεργήσει με οποιονδήποτε τρόπο εναντίον της ομάδας, και θα συνεχίσει την κανονική προς τα έξω τήρηση της σουνιτικής πρακτικής;

Πρώτη Βαθμίδα. Μόλις έδινε τον όρκο αφοσίωσης και έκανε μια προσφορά για να σφραγίσει τον όρκο, ο αναζητητής γινόταν δεκτός στην πρώτη βαθμίδα των ισμαηλιτικών μυστηρίων, στα οποία δεχόταν ότι οι αποκαλύψεις του Κορανίου έχουν ένα ανώτερο εσωτερικό νόημα, το μπατίν, το οποίο θα μπορούσε να του αποκαλυφθεί μέσω της επαφής μ' έναν θεϊκά εμπνευσμένο και εξουσιοδοτημένο διερμηνέα. Αυτή η βαθμίδα είχε τη μεγαλύτερη διάρκεια, γιατί έπρεπε να κλονιστεί η προηγούμενη πίστη, και η πρόοδος που σημειωνόταν έπρεπε να ελέγχεται αυστηρά.

Δεύτερη Βαθμίδα. Στη συνέχεια επιδεικνυόταν στον μαθητή ορισμένα στοιχεία και του ζητούσαν να δεχτεί το λάθος της σουνιτικής διδασκαλίας και την ανεπάρκεια της στην απάντηση σημαντικών πνευματικών ερωτημάτων. Διδασκόταν επίσης να απαρνείται τη δική του ερμηνεία της αλήθειας προς όφελος της διδασκαλίας του ιμάμη ή του άμεσου εκπρόσωπου του, του ντάι, ο οποίος αντιλαμβανόταν καλύτερα την αλήθεια από τον ίδιο. Αυτή η βαθμίδα ήταν το σημείο όπου φυσιολογικά σταματούσε η πλειοψηφία των προσήλυτων.

Τρίτη Βαθμίδα. Σ' αυτή τη βαθμίδα ο αναζητητής μάθαινε τα καββαλιστικά μυστήρια του αριθμού επτά, που περιλάμβαναν τους επτά ουραμούς, τους επτά πλανήτες, τα επτά χρώματα, τα επτά μέταλλα, κ.ο.κ. Διδασκόταν ότι αυτό το μυστήριο ίσχυε και για τους επτά θεϊκούς ισμαηλίτες δασκάλους, τους ιμάμηδες, τα ονόματα των οποίων θα μάθαινε τώρα, μαζί με τα πανίσχυρα εσωτερικά λόγια με τα οποία μπορούσε να επικαλεστεί τη βοήθειά τους. Αυτό το επίπεδο διαχώριζε οριστικά τον μαθητή από την πιο ευρεία σιιτική κοινότητα, που αναγνώριζε δώδεκα ιμάμηδες.

Τέταρτη Βαθμίδα. Ο αναζητητής μάθαινε στη συνέχεια ότι ο Θεός επέλεξε να αποκαλυφτεί μέσω επτά προφητών. Η γραμμή καταγωγής περιλάμβανε τον Αδάμ, τον Νώε, τον Αβραάμ, τον Μωυσή, τον Ιησού, τον Μωάμεθ και τον Ισμαήλ (ή Μουχάμαντ μπν Ισμαήλ). Η αποδοχή ενός Προφήτη μετά τον Μωάμεθ ήταν σαφώς αρετική για τους σουνίτες, ανάμεσα στα πιο αυστηρά άρθρα πίστης των οποίων περιλαμβάνεται η πεποίθηση ότι ο Μωάμεθ είναι ο τελευταίος προφήτης. Επομένως αποκηρυσσόταν η τελεσίδικη φύση του Κορανίου ως ύστατη αποκάλυψη του Θεϊκού Νόμου.

Πέμπτη Βαθμίδα. Εδώ ο ντάι αποκάλυπτε ότι η κατά γράμμα ερμηνεία του Κορανίου άρμοζε μόνο στις αμόρφωτες μάζες, εκείνους που ήταν απροετοίμαστοι να διεισδύσουν στο μπατίν με την καθοδήγηση του ιμάμη. Η σουνιτική τήρηση της σαριά περιγραφόταν ως εμποτισμένη με άγνοια του εσωτερικού νοήματος πίσω από τις εντολές. Ο μαθητής μουσόμενος διδασκόταν ένα δόγμα περί δώδεκα αποστόλων, που ανέπτυσαν την πραγματική πίστη, το οποίο υποστηριζόταν από μαθηματικές και αριθμολογικές διδασκαλίες σε σχέση με τα μυστήρια του αριθμού δώδεκα, μεταξύ των οποίων τα δώδεκα σημεία του ζωδιακού, οι δώδεκα μήνες, οι δώδεκα φυλές του Ισραήλ κ.ο.κ. Ακόμη διδασκόταν πρακτική χρήση της μαγείας και της καββαλιστικής γνώσης.

Εκτη Βαθμίδα. Μόνον οι πιο προχωρημένοι και εχέμυθοι μαθητές μπορούσαν να συνεχίσουν σ' αυτό το επίπεδο, γιατί εκεί διδάσκονταν να εγκαταλείψουν εντελώς τους μουσουλμανικούς τύπους, συμπεριλαμβανομένης της προσευχής, της νηστείας και του προσκυνήματος. Αυτά γίνονταν μόνο για λόγους κοινωνικής σκοπιμότητας. Έτσι, σ' αυτή τη βαθμίδα, μάθαιναν ότι όλα αυτά δεν είχαν νόημα και σκοπό, αλλά ότι ήταν σχεδιασμένα αποκλειστικά και μόνο για την υποδούλωση των μαζών. Στην πραγματικότητα υπήρχε ένα αλληγορικό νόημα σ' αυτές τις μεθόδους από το οποίο μόνο οι σοφοί μπορούσαν να επωφεληθούν. Παρουσιάζονταν τα φιλοσοφικά διδάγματα του Πυθαγόρα, του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη και ενθαρρυνόταν η χρήση της λογικής, προκειμένου να δοκιμαστεί η θρησκευτική αλήθεια. Ένας μνημένος της έκτης βαθμίδας μπορούσε να γίνει και ο ίδιος ντάι.

Έβδομη Βαθμίδα. Οι ελάχιστοι που γίνονταν δεκτοί σ' αυτή τη βαθμίδα περνούσαν από τη φιλοσοφία στον μυστικισμό. Εδώ διδασκόταν το δυϊστικό δόγμα του πρώτου και του δεύτερου λόγου (του προϋπάρχοντος και του επακόλουθου) που αμφισβητούσε την πίστη στη θεία ενότητα. Οι μνημένοι της έβδομης βαθμίδας μελετούσαν τη θεωρία του Αριστοτέλη

για την αιωνιότητα της ύλης. Η δημιουργία ερμηνευόταν ως εισαγωγή της κίνησης στην ύλη, γεγονός που δημιουργούσε χρόνο και αλλαγή.

Όγδοη Βαθμίδα. Εκεί εξεταζόταν διεξοδικότερα ο πλεονασμός του εξωτερικού θρησκευτικού δόγματος. Διακηρυσσόταν η σχετικότητα της ηθικής και η επακόλουθη έλλειψη ενδιαφέροντος για την πράξη (ή την απουσία απόλυτων αξιών). Οι διδασκαλίες αυτής της βαθμίδας έδιναν περισσότερες εξηγήσεις για δύο αρχές που είχαν παρουσιαστεί νωρίτερα. Ο ανώνυμος πρώτος λόγος είναι αυτό που γνωρίζουμε ως Θεό. Η σκέψη ή ενέργεια του Θεού είναι ο δεύτερος λόγος που εκπορεύεται μέσα απ' αυτόν. Ο δεύτερος Λόγος ενεργεί ως μεσάζων ανάμεσα στον Θεό και στον άνθρωπο. Παρουσιαζόταν η ιδέα της ύπαρξης ενός άμορφου, ανώνυμου, ακατάληπτου όντος προγενέστερου και πέραν κάθε προηγούμενης δυϊστικής έννοιας.

Ένατη Βαθμίδα. Σ' αυτήν ο μνημένος ο οποίος προφανώς αποτελούσε ιδιαίτερη, μοναδική και σπάνια περίπτωση μελετούσε σε βάθος τα ελληνικά γνωστικά κοσμολογικά διδάγματα της ψυχής, των ουρανών και των ουράνιων διανοιών. Ο ισμαηλίτης του ένατου βαθμού ήταν ένας αγνός φιλόσοφος, ένας νόμος από μόνος του. Η διδασκαλία μέσα σ' αυτή τη βαθμίδα είναι η πηγή της δήλωσης που αναφέρεται συχνά και αποδίδεται στον Χασάν-ι-Σαμπάχ: "Τίποτε δεν είναι αλήθεια, τα πάντα επιτρέπονται". Αντικατοπτρίζεται στη σύγχρονη αποκάλυψη που διακήρυξε ο μάγος του εικοστού αιώνα Άλιστερ Κρόουλι: "Κάνε ό,τι θέλεις, θα είναι ολόκληρος ο Νόμος". Προϋποθέτει ένα επίπεδο υποταγής του εγώ και ηθικής αυτοπειθαρχίας ως συνεπακόλουθο της επιτυχημένης αναζήτησης της πνευματικής αλήθειας, στο οποίο ο μνημένος μπορεί επιτέλους να βασιστεί στη δική του αντίληψη, προκειμένου να κατανοήσει την αποστολή του.

James Wasserman
ΝΑΪΤΕΣ ΚΑΙ ΑΣΑΣΙΝΟΙ
Οι στρατιές του Θεού
Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΝΑΛΙΟΣ

Πηγή:intruder1901.blogspot.com

Για περισσότερα [εδώ](#)